

3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΝΟΝΑΚΗΣ
ΖΑΝΝΕΙΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ
ΙΔΡΥΜΑ
Α΄ ΤΑΞΗ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΤΙΤΛΟΣ: «ΑΥΤΡΩΣΗ»

«Πονάω».

Ο ψίθυρος ξέφυγε από τα γυμνά του χείλη άξαφνα, ασυνείδητα. Άνοιξε τα μάτια του και τα ένωσε πρησμένα και ξερά, καθώς το χλωμό ασημένιο φως του πρωινού χειμερινού ήλιου απλωνόταν αρμονικά στο ξύλινο πάτωμα.

Ένωθε το σώμα του ασήκωτο, βαρύ. Δεν μπορούσε να κινηθεί, να αντιδράσει. Είχε κουλουριαστεί σε μια γωνιά του δωματίου, τυλιγμένος σε μια ζοφερή δίνη απόκοσμου σκοταδιού.

Έξω από το μακρινό παράθυρο, οι χοντρές κατάλευκες νιφάδες χιονιού έπεφταν γαλήνια και σκέπαζαν το πρεβάζι του με ένα παχύ λευκό στρώμα. Το δωμάτιο είχε μια μυρωδιά εγκατάλειψης. Στο μακρινό τζάκι έκαιγε μια στροβιλιστή πορφυρή φωτιά και τα ξύλινα έπιπλα απλώνονταν τριγύρω ασάλευτα, ψυχρά, με επτά στρώματα σκόνης να τα καλύπτουν σαν μια ομιχλώδη αχλή. Λάμπες πετρελαίου φέγγιζαν απαλά στις σκοτεινές γωνιές του δωματίου και μπροστά στα πόδια του απλωνόταν ένα μεγάλο καφετί χαλί που κάλυπτε μεγάλα τμήματα του ξύλινου πατώματος.

Κοίταξε τριγύρω του κουρασμένος. Τα μάτια του άρχισαν να υγραίνονται από γαλάζια δάκρυα που άρχισαν να αυλακώνουν τα μάγουλά του με καταρρακτώδη ταχύτητα. Βρισκόταν εκεί, απελπισμένος, μόνος και απογοητευμένος. Δεν είχε τα κουράγια να σταθεί στα πόδια του και να προχωρήσει. Ένωθε το κορμί του βρώμικο, την καρδιά του μαγαρισμένη, την ψυχή του μολυσμένη. Μπροστά στα μάτια του τα πάντα φάνταζαν έτοιμα να καταρρεύσουν. Η οδύνη τον σούβλιζε ενδόμυχα και το μίσος ανάβλυζε από τα βάθη της καρδιάς του σα μαύρο τοξικό δηλητήριο. Δεν ήθελε να αγγίξει τίποτα. Ένωθε πως τα άκρα των δαχτύλων του θα μόλυναν την πλάση γύρω του.

Χάιδεψε με τρυφερότητα το δεξί του χέρι. Ήταν μελανιασμένο σε πολλά σημεία... εκεί όπου οι τρύπες εισχωρούσαν βαθιά στις φλέβες... τα σημεία που αποτελούσαν τη μοναδική δίοδο μιας ψεύτικης ευτυχίας και γαλήνης.

Παραπάτησε... μόλις που κρατήθηκε από τον τοίχο, για να μη σωριαστεί στο παγωμένο πάτωμα. Ο εθισμός του στις εξαρτησιογόνες ουσίες ήταν η μοναδική του ελπίδα να νιώσει μέσα στο σώμα του ένα ζεστό κύμα θαλπωρής... ένα αίσθημα ουτοπικό και ψεύτικο που – παρόλα αυτά – τον γέμιζε για λίγη ώρα με στοργή και ταξίδευε σε έναν ονειρικό κόσμο που εκείνος έπλασε όσο άντεχε τις κακουχίες της πραγματικότητας.

Ενώ τα πόδια του τρίκλιζαν σα φτιαγμένα από λεπτά κομμάτια ξύλου, ένιωθε βαθιά μέσα του πως έπρεπε να σταθεί όρθιος και να κάνει αυτό που τόσο πολύ ήθελε. Κατάφερε να ισορροπήσει με το σώμα του μουδιασμένο και σφιγμένο. Σε κάθε του βήμα ένιωθε στομωμένα μαχαίρια να διαπερνούν τα σωθικά του, να τρυπούν τα κόκαλά του και να ματώνουν τη σκοτεινιασμένη του ψυχή.

Κατάφερε να προχωρήσει αρκετά, ώστε σε κάθε κίνηση το αίμα του κυλούσε με άξαφνη ταχύτητα και το γουργουρητό του κτήνους που προσπαθούσε να κρύψει χανόταν βαθιά μέσα του. Νόμιζε πως αιμορραγούσε. Κρατούσε σφιχτά το δεξί του χέρι και τα δάχτυλα κάλυπταν προστατευτικά τις τρύπες από σύριγγες που καλωσόριζαν τη θανατηφόρα μα παράλληλα ευχάριστη ηρωίνη.

Τα μάτια του πλανήθηκαν στον χώρο και είδε μια σύριγγα – εκείνη που είχε χρησιμοποιήσει πριν από λίγη ώρα – πάνω σε ένα μισάνοιχτο ξύλινο συρτάρι. Μέσα του ούρλιαζε η επιθυμία να ορμήξει εκεί και να κάνει αυτό που νοσταλγούσε μέρες, εβδομάδες, μήνες τώρα. Αλλά ήταν δειλός. Τόσο δειλός και τόσο ευάλωτος...

Έφτασε στο παράθυρο όπου το χιόνι έπεφτε πυκνό και η φύση τριγύρω είχε καλυφθεί ολοκληρωτικά από τα μαγεμένα ομιχλιασμένα πέπλα του χιονιά. Είχε πολύ καιρό να βρεθεί στην εξοχή. Τόσο καιρό κλειδαμπαρωμένος μέσα στο σπίτι, μόνο και μόνο για να βρει λίγες σταλιές πολύτιμου χρόνου να διαβεί μοναχός του. Χωρίς να νιώθει τα επικριτικά βλέμματα να ρουφούν κάθε χαρούμενο συναίσθημα που πάλευε να γεννηθεί μέσα στην ψυχή του, χωρίς να σφαδάζει μπροστά στους φίλους και στην οικογένειά του που αδιαφορούσαν για την κατάντια του, χωρίς ένα χέρι συμπαράστασης να απλωθεί – καυτό από αγάπη –

στον ώμο του και να τον σηκώσει από τον βρώμικο, κατάμαυρο βούρκο στον οποίο είχε εγκλωβιστεί...

Πικρές αναμνήσεις ξύπνησαν από μακρύ λήθαργο στο μυαλό του. Ήταν η τελευταία στιγμή, η τελευταία μακάβρια ώρα που έπρεπε να αναλογιστεί και να θυμηθεί πόσο πολύ είχε πονέσει στη ζωή του. Η λησμονιά γλιστρούσε αμέριμνα στον του τόσο καιρό. Είχε θάψει βαθιά τις βασανιστικές αναμνήσεις της ζωής του, αλλά αυτές αβίαστα βγήκαν από τον βυθό των στοχασμών και άρπαξαν ξανά τις σκέψεις σφιχτά, έτοιμες να τις κατασπαράξουν. Δεν έπρεπε να είναι αδύναμος... όχι άλλο πια.

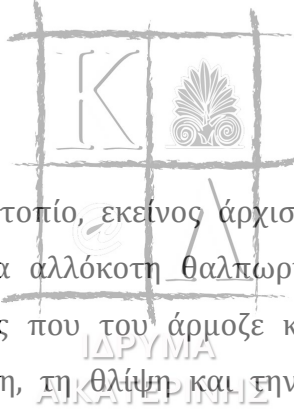
Έστριψε σε μια κρυφή γωνιά του δωματίου όπου γυάλιζε μυστηριωδώς η επιφάνεια της καστανής εξώπορτας που είχε τόσες μέρες να διαβεί. Ψηλάφισε με κόπο το δοχείο δίπλα, για να αρπάξει τα κλειδιά, μα ξαφνικά θυμήθηκε πως η πόρτα ήταν ανοιχτή από καιρό· η μνήμη του άρχιζε να αναγεννιέται μετά τη φυλακή που ο ίδιος είχε δημιουργήσει, για να την παγιώσει, για να ξεχάσει τα πάντα από τη ζωή του.

Γύρισε το ασημένιο πόμολο και άνοιξε με ορμή αλλά παραζαλισμένος την πόρτα.

Βρισκόταν στην άκρη ενός μεγάλου λόφου ο οποίος ήταν καλυμμένος με παγωμένο, στραφταλιστό χιόνι που λαμπύριζε κάτω από τις απαλές δέσμες φωτός του γκρίζου ήλιου. Άφησε πίσω την πόρτα του σπιτιού που βρισκόταν μοναχικό στο λόφο, και κατηφόρισε την πλαγιά, χωρίς να νιώθει την παγωνιά και το κρύο που διαπερνούσαν το δέρμα και κροτάλιζαν με σκληρότητα τα σωθικά, προκαλώντας ανατριχίλα και πόνο.

Το γλυκό χάδι του παγερού ήλιου έγλειφε ομοιόμορφα το σώμα του, καθώς κατηφόριζε την πλαγιά και ατένιζε τα τοπία γύρω από το λόφο.

Μπροστά του απλωνόταν ένα μεγάλο δάσος από μαύρα έλατα που είχαν πασπαλιστεί σαν με άχαρη άχνη έτσι όπως έπεφτε το χιόνι και τα σκέπαζε ομοιόμορφα. Δεξιά και αριστερά δέσποζαν γιγαντιαία ολόλευκα βουνά μέσα στα οποία μπλέκονταν με δαιδαλώδη τρόπο μικρά δάση και σκιερές χιονισμένες κοιλάδες. Ο ουρανός είχε ένα βαθύ γκρίζο χρώμα και πίσω από τη φωτεινή σφαίρα του ήλιου στροβιλιζόνταν μικροσκοπικά μαύρα σύννεφα.

Μέσα στο μελαγχολικό τοπίο, εκείνος άρχισε να τρέφει τα σκοτεινά του συναισθήματα, νιώθοντας μια αλλόκοτη θαλπωρή στο σκοτεινό, χειμωνιάτικο περιβάλλον· ήταν ένας τόπος που του άρμοζε και μέσα στη μελαγχολία του αντικατόπτριζε την απόγνωση, τη θλίψη και την ευθραυστότητά του. Ένωθε οικεία και απορροφούσε καθετί λυπηρό και παγερό και το ένωθε δικό του. Η ψυχή του έβραζε με ανεξέλεγκτο θυμό, πονούσε από πυρωμένες λαβωματιές που του προκάλεσαν οι φίλοι του και η ίδια του η οικογένεια. Βρισκόταν σε μια αιώνια κατάσταση αποσύνθεσης, κολυμπούσε μέσα στα βάθη ενός μαύρου απόκοσμου χάους απ' το οποίο οι άνθρωποι περνούσαν δίπλα του αόρατα φαντάσματα χωρίς να του δίνουν σημασία... χωρίς να του παρέχουν το απαραίτητο οξυγόνο, για να επιβιώσει. Μέσα στον απύθμενο βυθό αυτής της σκοτεινής θάλασσας, δεν έβρισκε αχτίδα σωτηρίας και άφηγε τον εαυτό του ευάλωτο να πιγεί, να πεθάνει, να κομματιαστεί. Ήθελε να αγγίξει κάτι το ανυπότακτο, κάτι το απροσδόκητο. Ήθελε για πρώτη φορά στη ζωή του να νιώσει την πραγματική ευτυχία, την πραγματική χαρά... να φτάσει στην ευδαιμονία. Όμως, δεν τολμούσε να αντιδράσει... ένωθε τον εαυτό του ένα παράσιτο, ένα τιποτένιο ον που μαγαρίζει οτιδήποτε αγγίζει, που μολύνει καθετί με ένα απλό κοίταγμά του. Τα δάκρυά του κυλούσαν πάνω στο πρόσωπό του, αλλά ο ίδιος έκρυβε την επιθυμία του να φωνάξει, να ουρλιάξει στην πλάση ότι θέλει να γλιτώσει από εκεί όπου ο ίδιος επέλεξε να φυλακιστεί και να καταδικαστεί μέχρι το τέλος της ζωής του.

Δεν μπορούσε να βρει πουθενά παρηγοριά. Ό,τι θυμόταν από τη ζωή του ήταν άσχημο και θλιβερό. Οι αναμνήσεις άρχιζαν να ξεπηδούν από τα βάθη του νου του για άλλη μια φορά και ξεδιπλώθηκαν μπροστά στα μάτια του, καθώς προχωρούσε με ανεξέλεγκτη φόρα, θέλοντας να απολαύσει για τελευταία φορά τον κόσμο τον οποίο μίσησε τόσο πολύ εξαιτίας της εξαθλίωσης που του προκάλεσε.

Θυμάται τον εαυτό του ένα μικρό και κάτισχο αγόρι που δεχόταν κάθε μέρα τον ξυλοδαρμό του μεθυσμένου πατέρα του και η μητέρα του ανίκανη να αντιδράσει και να δέχεται τον εξευτελισμό του παιδιού της. Οι παγερές σκηνές κατέκλυζαν το μυαλό του, προκαλώντας του ένα αίσθημα απόλυτης οργής· ήθελε να διαλύσει αυτόν τον άνθρωπο που του κατέστρεψε τα παιδικά του χρόνια, να

τον σκοτώσει, όπως σκότωνε εκείνος αργά κάθε μέρα κάθε του συναίσθημα με κάθε γροθιά που γέμιζε το στόμα του ρυάκια αίματος.

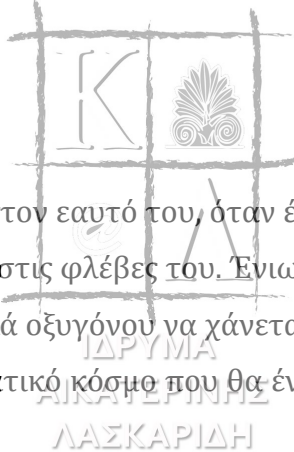
Όταν τους παράτησε, εκείνος ένωσε ξαλαφρωμένος, ξεχνώντας με ανακούφιση τις φριχτές νύχτες που ενθάρρυνε τον εαυτό του να αντέξει και να δεχτεί κάθε χτύπημα, αλλά να μείνει ζωντανός.

Η μητέρα του είχε χάσει την επικοινωνία με τον γιο της. Πριν από έξι χρόνια, όταν εκείνος γυρνούσε αργά από τα μαθήματα, εκείνη δούλευε, για να βγάλουν λίγα χρήματα να καλύψουν τις βασικές βιοτικές τους ανάγκες. Και η έλλειψη επικοινωνίας του κόστισε... Θυμήθηκε για λίγα δευτερόλεπτα τα τελευταία μοναχικά Χριστούγεννα πριν φύγει από το σπίτι. Βρισκόταν μόνος του σε ένα διαμέρισμα μικρό και κλειστοφοβικό που νοίκιαζε η μητέρα του. Εκείνη αδιαφορούσε για το τι του συνέβαινε στο σχολείο, για τις παρέες του. Ήταν αποξενωμένος από την ίδια του τη μητέρα, η οποία ηθελημένα ή όχι είχε μία απόμακρη σχέση με το ίδιο της το σπλάχνο.

Δεν άντεξε άλλο... Κοκάλωσε στη θέση του και κοίταξε προς τα κάτω το μονοπάτι της χλοερής πλαγιάς να κατηφορίζει φτάνοντας στις παρυφές του δάσους και στην άκρη μίας μικρής στρογγυλής λίμνης που γυάλιζε λευκή έτσι όπως είχε παγώσει.

Ένωθε - εσφαλμένα ή όχι - πως η μητέρα του δε νοιαζόταν καν για εκείνον. Τότε προσπάθησε να βρει στοργή στους φίλους του, οι οποίοι όμως συνήθιζαν να τον χλευάζουν για τη χαμηλή επίδοσή του στα μαθήματα και το μυστηριώδη, απόμακρο χαρακτήρα του. Όλα συνέβαλαν στην απομάκρυνση από τον κόσμο τριγύρω του. Αρχιζε να μισεί όλους τους ανθρώπους, να σιχαίνεται ο,τιδήποτε, να προστατεύει τον εαυτό του από κάθε άνθρωπο... δεν ήθελε να πληγωθεί ξανά. Οι φίλοι του τον κορόιδευαν και η απαξίωσή τους τον έκανε να νιώθει ξεκομμένος από όλους. Αποφάσισε να μην αφήσει κανέναν να τον προδώσει ξανά... κανέναν να τον πληγώσει.

Οι αναμνήσεις ξαφνικά πάγωσαν κατά τη διάρκεια της επανεμφάνισής τους στο νου του. Ξεροκατάπιε και έβαλε δυνατά τα κλάματα. Αηδίαζε τόσο πολύ με τον εαυτό του... μήπως εκείνος έφταιγε για όλα αυτά; Ήταν ένα σφάλμα της φύσης;

«Μη με αφήσεις», έλεγε στον εαυτό του, όταν ένιωθε να παρασύρεται από ένα καυτό ρεύμα θυμού που έρρεε στις φλέβες του. Ένωθε να πνίγεται, να σκληραίνει ο λάρυγγάς του και η κάθε γουλιά οξυγόνου να χάνεται... Ήθελε να γνωρίσει το Θεό... ήθελε να ζήσει σε έναν πλασματικό κόσμο που θα ένιωθε να ξεχειλίζει από ευτυχία, αγάπη.

Όταν γνώρισε τα ναρκωτικά, τα φοβήθηκε. Όμως, σε ένα πάρτι το σώμα και η ψυχή μπορούν να παρασυρθούν και να οδηγηθούν σε καταστάσεις ανεξέλεγκτες. Όταν δοκίμασε ναρκωτική ουσία, ένιωθε την ψυχή του να κοχλάζει, ήθελε να πετάξει, να αγγίξει τον ουρανό, να φτάσει στο σημείο της απόλυτης γαλήνης... να κυριευτεί για πρώτη φορά από ένα λυτρωτικό συναίσθημα που θα ήταν ικανό να παραλύσει κάθε θανατηφόρο δεσμό που τον κρατούσε στην πραγματικότητα... την σκληρή πραγματικότητα που τόσο σιχαινόταν.

Είχε αρχίσει να ζει και εκείνος συμβατικά και να μαθαίνει από τα λάθη του... ήθελε να καταφέρει να χτυπήσει τους ανθρώπους στα σημεία όπου πληγώνονται... να μπήξει το μαχαίρι όσο πιο βαθιά μπορούσε... να τους δει να σωριάζονται ανίκανοι... να πληγώνονται, όπως έχουν πληγώσει εκείνον. Τέτοιο γλυκό συναίσθημα πήγαζε από τα βάθη του σκοτεινού εαυτού του ` είχε την ανάγκη να νιώσει μια τέτοια σαδιστική ικανοποίηση. Αλλά όσο ανώδυνο κι αν φαινόταν το να περιφρονήσεις και να πληγώσεις κάποιον, τόσο επώδυνη ήταν αυτή η εκδικητική ανάγκη που ήθελε με πάθος να ικανοποιήσει. Θεωρούσε τον εαυτό του τόσο αδύναμο... ήταν ένα τίποτα.

Σηκώθηκε απότομα από το αφράτο χιόνι και κοίταξε προς τα πίσω τις φρέσκιες πατημασιές του πάνω στο κατάλευκο παχύ χιόνι που είχε στρωθεί πάνω στο γρασίδι της πλαγιάς.

Σκούπισε τα μάτια του και πίεσε τα δάχτυλα βαθιά στα μάγουλά του. Ένωθε πως σκορπούσε δυστυχία μέσα στο γαλήνιο λευκό περιβάλλον... μόλυνε τα πάντα... το τοπίο θόλωνε και μετατρέποταν από λευκό σε μαύρο, σκοτεινό. Σα να τον άγγιζε απαλά κάτι θανατηφόρο, κάτι που ήθελε να του κλέψει την πολύτιμή του αναπνοή... άρχισε να ζαλίζεται.

Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, οι σκηνές πέρασαν πάλι μέσα στο μυαλό του και κελάρυζαν παγωμένα κύματα θλίψης, απογοήτευσης, δυστυχίας... τα κύματα αυτά

κατατρόπωναν κάθε τμήμα του σώματός του, της ψυχής του. Καταβρόχθιζαν κάθε του ελπίδα, κάθε χαρούμενο συναίσθημα που κρυβόταν φοβισμένο πίσω από τον κυκεώνα της μελαγχολίας και της κατάθλιψης.

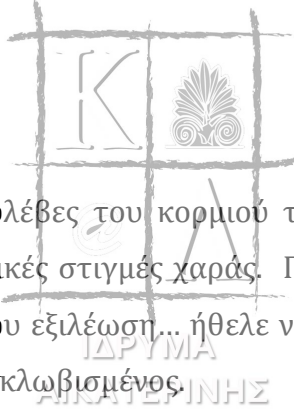
Ένα συνονθύλευμα εικόνων άστραψε στο νου του... είχε δοκιμάσει μορφίνη μία μέρα... βρέθηκε σε ζάλη και μετά ταξίδεψε σε έναν πλασματικό κόσμο... μία ουτοπία φτιαγμένη καλά μέσα στο μυαλό του. Είχε ανάγκη να κουλουριάσει το σώμα του μέσα σε μία φανταστική τοποθεσία όπου κάθε του βλέμμα θα ανταμειβόταν με μία αίσθηση γαλήνης και ηρεμίας ` ήταν η μοναδική διέξοδος από τη σκληρή και βασανιστική πραγματικότητα... το μοναδικό μέρος, για να ρουφήξει οξυγόνο, να κοιτάξει τον εαυτό του και να μην ενοχληθεί από το πρόσωπό του... από τον πόνο που έτρεχε και διέλυε αργά την ψυχή του, κατασπαράζοντας κάθε ζωντανό κομμάτι του.

Όλα αυτά έφεραν σταδιακά τα αντικαταθλιπτικά χάπια και τα πλασίμπο, ενώ προσπαθούσε να ηρεμήσει από τις κακουχίες. Ακόμη έψαχνε όμως για ένα φίλο, ένα σύντροφο που θα τον σηκώσει από την αμαρτία, από το βαθύ χαοτικό σκότος στο οποίο είχαν χαθεί το σώμα, το μυαλό και η ψυχή του.

Υπήρξε έλλειψη εμπιστοσύνης... είχε απορρίψει την κοινωνία από τη ζωή του... δεν εμπιστευόταν κανέναν... ούτε καν τον ίδιο του τον εαυτό. Η κοκαΐνη φάνηκε δελεαστική όταν του προσφέρθηκε... είχε μπλέξει σε ένα κύκλωμα απάτης που δέσποζε τριγύρω του... και αυτός βρισκόταν στη μέση, ανίκανος να αντιδράσει, μα νιώθοντας γαλήνη, καθώς κειτόταν μόνος με συντροφιά τα ναρκωτικά... τα μόνα που του προσέφεραν ηρεμία και ευτυχία... μόνο που άργησε να συνειδητοποιήσει πως ήταν μια ευτυχία πλασματική, ψεύτικη.

Άνοιξε τα μάτια του τα οποία βάραιναν... για μια στιγμή σκέφτηκε πως ήταν έτοιμος να καταρρεύσει. Τα χέρια του έτρεμαν ανεξέλεγκτα, έχασε την αυτοκυριαρχία του και ούρλιαξε από πόνο... οι τρύπες στις φλέβες ήταν ορατές... το δέρμα ζαρωμένο, κομματιασμένο. Βρισκόταν στο τελευταίο στάδιο... το στάδιο πριν από την αυτοκαταστροφή. Μα δε λυπόταν τον εαυτό του...

Είχε φτάσει στην ηρωίνη. Η κατάντια του ήταν τραγική, καθώς παρακαλούσε για τη δόση του... είχε καταλήξει σε έναν εξευτελισμό, δεχόταν περιφρόνηση και χλεύη και παρόλα αυτά ikέτευε για το γιατρικό του, τα ναρκωτικά. Η σύριγγα είχε

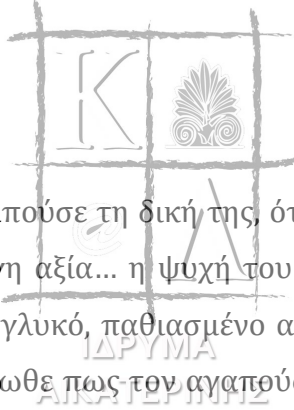

μπει πολύ βαθιά μέσα στις φλέβες του κορμιού του και πότιζε το αίμα του με φαρμάκι που του χάριζε ξαφνικές στιγμές χαράς. Παρακαλούσε το Θεό... ζητούσε βαθιά μέσα από την καρδιά του εξιλέωση... ήθελε να γλιτώσει από τον ασφυκτικό κλοιό στον οποίο βρισκόταν εγκλωβισμένος.

Χάιδεψε για μια φορά τις φλέβες του δεξιού του χεριού. Οι νιφάδες του χιονιού έπεφταν απαλά πάνω στο αποσυντεθειμένο, απονεκρωμένο δέρμα του. Μία πικρή σταλιά, ένα γυαλιστερό δάκρυ έπεσε πάνω στις μελανιές και απλώθηκε δροσερά πάνω στην ξηρή επιφάνεια του χεριού του. Είχε ξεχάσει, είχε λησμονήσει τη γλυκύτητα της ζωής...τη λαχτάρα να απολαύσεις ό,τι σου προσέφερε με εγκαρδιότητα η φύση, ο Θεός.

Υπάρχει άραγε Θεός; Οι σκέψεις σούβλισαν το μυαλό του για άλλη μια φορά. Ήταν αποκομμένος από την εκκλησία... ήθελε να ξεφύγει από τέτοιες ανοησίες, όπως πίστευε. Όμως, βαθιά μέσα του κάτι σπίθιζε... ένα ασημένιο βέλος διαπέρασε την καρδιά του και γέμισε τις αρτηρίες με αγάπη προς το θείο... δημιουργήθηκε ο πόθος του να σωθεί, να λυτρωθεί από το απόκοσμο σκοτάδι με τη βοήθεια του Θεού... υπάρχει Θεός. Αλλά γιατί δεν του άνοιξε τα μάτια νωρίτερα; Γιατί δεν του έδειξε το σωστό δρόμο; Γιατί δεν τον έσωσε από τα ναρκωτικά;

Κοίταξε το συννεφιασμένο, γκριζο ουρανό απ' όπου κατάσπρα πέπλα ομίχλης κύκλωναν την ατμόσφαιρα την οποία γέμιζαν οι καταρράκτες του πυκνού χιονιού. Θυμήθηκε τον πρώτο και μοναδικό του έρωτα... τον έρωτα. Εκείνος έφταιγε για άλλη μια φορά... βρέθηκε ένας άνθρωπος να τον αγαπήσει πραγματικά και εκείνος αποξενώθηκε μακριά της μόνο και μόνο για να την γλιτώσει από εκείνον... από τον ίδιο του τον εαυτό. Πίστευε ότι θα την πλήγωνε και βάλσαμο δε θα μπορούσε να της προσφέρει. Όμως, η βαθιά, ματωμένη πληγή στη δική του την καρδιά γινόταν όλο και βαθύτερη, καθώς ένα αόρατο σκληρό χέρι πίεζε τα σωθικά του και ο πόνος τύλιγε την ψυχή του και την κατακρεουργούσε. Φοβήθηκε μήπως την πληγώσει με τη συμπεριφορά του... έτρεμε στην ιδέα να τον εγκαταλείψει εκείνο το πανέμορφο άνθος που τον αγάπησε πραγματικά. Όμως δεν γινόταν αλλιώς... είχε μετατραπεί σε ένα ευέξαπτο κτήνος που δεν άρμοζε σε εκείνη... και δεν μπορούσε να βρεθεί θεραπεία στην αρρώστια του.

Όταν η σάρκα του ακουμπούσε τη δική της, όταν ενώνονταν μαζί της, ένιωθε πως η ζωή του αποκτούσε λίγη αξία... η ψυχή του έβγαζε φτερά και γέμιζε κάθε μόριο του σώματός του με το γλυκό, παθιασμένο αίσθημα της αγάπης. Έβλεπε τα σμαραγδένια μάτια της και ένιωθε πως τον αγαπούσε. Μέσα σε αυτά φέγγιζε κάθε άστρο, κάθε εκτυφλωτικό φως που θα μπορούσε να υπάρξει, να υφίσταται σε αυτόν τον κόσμο. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, έτοιμη να ξεριζωθεί από τα μέσα του και να αγκαλιαστεί με τη δική της... μάταια όμως. Τα ναρκωτικά είχαν άσχημη επιρροή παρά τα όσα του προσέφεραν με τέτοια παραπλανητική, ελκυστική ικανότητα. Είχε πέσει στα σκληρά δίκτυα της εξαπάτησης και δεν μπορούσε να ξεγλιστρήσει από το λαβύρινθο που δημιουργούνταν με τη δοκιμή κάθε ναρκωτικής ουσίας. Ήθελε να την προστατεύσει από αυτό που σιχαινόταν... τον εαυτό του. Είχε αγαπήσει εκείνην, αλλά τόσο είχε ερωτευτεί και τη μοναξιά του... είχε βρει στοργή μέσα στη σκοτεινή δυστυχία του. Είχε μισηθεί από όλους τους φίλους του, είχε εξευτελιστεί από κάθε άνθρωπο, είχε τη χειρότερη οικογενειακή κατάσταση που θα μπορούσε να σκεφτεί, το κορμί του δεχόταν συχνά τη σκληρή, αιματηρή βία του πατέρα, την αδιαφορία της μάνας, την απόρριψη από την κοινωνία. Κανένας δεν τον αγάπησε όσο εκείνη. Θυσίασε όμως κάθε του επιθυμία και ένιωσε τη ζωή του ολάκερη να θρυμματίζεται. Το όμορφο σημείωμα που της άφησε ήταν η μεγαλύτερη οδύνη στην καρδιά του... στην καρδιά τούτη που είχε αντέξει τόσα, που είχε πονέσει, είχε ζαρώσει από τη θλίψη. Την άφησε μόνη της και έπραξε το σωστό... την γλίτωσε από τον εαυτό του που θα την κατέστρεφε το δίχως άλλο. Κοινωνικά και ψυχικά... όμως αυτό παράλληλα ήταν το μεγαλύτερο σφάλμα, το σφάλμα που έπρεπε να κάνει, για να σώσει τον άνθρωπο που αγαπούσε περισσότερο από οτιδήποτε στη ζωή του. Θυσίασε τα συναισθήματά του, παρασύρθηκε στην αγκαλιά του θανάτου, όταν κινδύνεψε να πεθάνει από υπερβολική δόση. Να γλιτώσει από τον πόνο αυτό, να πέσει σε λήθη. Τουλάχιστον, μια ζεστή παρηγοριά έκαιγε βαθιά μέσα στην παγωνιά της καρδιάς του... έσωσε τον άνθρωπο που αγαπούσε από τον ίδιο του τον εαυτό. Θυσίασε τα δικά του συναισθήματα, για να σώσει τον άνθρωπο που τόσο λαχταρούσε. Ίσως, τελικά, να μην ήταν τόσο κενός συναισθημάτων, όπως πάντα πίστευε!

Πλέον είχε στερήσει από δάκρυα. Δεν ήθελε άλλο να θυμάται... να δέχεται ψυχολογικό βιασμό κάθε μέρα από τις σκέψεις και τους μαρτυρικούς στοχασμούς...

Οι σκέψεις μπερδεύονταν η μία με την άλλη μέσα στο πολύπλοκο μυαλό του και οι αναμνήσεις επαναλαμβάνονταν και τον βασάνιζαν.

Σκέφτηκε τι ήταν τελικά η ζωή του... ΑΡΙΔΗ

Η ζωή του ήταν πικρή και δηλητηριασμένη. Δεν ήθελε να σκέφτεται άλλο... η ύπαρξή του ήταν σπατάλη χώρου στην κοινωνία, στη φύση, μια αντινομία στην ομορφιά του τοπίου που απλωνόταν μπροστά του. Εάν υπήρχε μία και μοναδική στιγμή που ένιωσε όμορφα συναισθήματα να αναβλύζουν από την καρδιά του και να ξεχειλίζουν από το κορμί του με φόρα γοητευτική και ανεπανάληπτη ήταν οι στιγμές του με εκείνη. Εκείνοι οι λίγοι μήνες... Τα υπόλοιπα εικοσιπέντε χρόνια όμως ήταν χαμένα, ματωμένα, ζοφερά. Τα ναρκωτικά ήταν ο μόνος τρόπος να γλιτώσει από την ψυχοεύρωση που υφίστατο καθημερινά. Ήταν νευρασθενικός, ένα τίποτα... ένα τίποτα! Ολόκληρη η παιδική και εφηβική του ζωή είχε περάσει από τον χλευασμό και την απαξίωση των συμμαθητών, των φίλων... από τον εξευτελισμό που δεχόταν από τον πατέρα του... να τον δέρνει μέχρι θανάτου σχεδόν κάθε μέρα... να νιώθει ένα αόρατο γυάλινο πλέγμα να εμποδίζει εκείνον από τη μητέρα του... εκείνη να στέκεται μακριά και απόμερα, κοιτάζοντάς τον αδιάφορα να αιμορραγεί. Η κοινωνία τον καλωσόρισε με τον χειρότερο τρόπο, μόλις πάτησε τα δεκαοχτώ. Έφυγε από το σπίτι του και περιπλανιόταν για μέρες, εβδομάδες... πεινούσε και έκλαιγε μακριά από τους ανθρώπους, σε σοκάκια σκοτεινά και γλιτσιασμένα. Τίποτα καλό δεν έγινε στη ζωή του... η μοναδική του αγάπη χάθηκε και αυτή. Προσπάθησε να βρει λίγους φίλους και εκείνοι τον πρόδιδαν κάθε μέρα, τον κορόιδευαν πίσω από την πλάτη του, μπήγοντας τα μαχαίρια τους τόσο σφιχτά μέσα στη σάρκα, με αποτέλεσμα να υποφέρει οικτρά και να γίνεται ολόκληρη η ζωή του θρύψαλα. Και στις δύσκολες του ώρες, τον κατέκριναν, τον έβριζαν και τον έκαναν πέρα, γιατί δεν άρμοζε σε εκείνους, δεν άξιζε ένα τιποτένιο σκουλήκι σε αυτούς.

Δεν ένιωθε νοσταλγία για τίποτα στη ζωή του παρά μόνο για τις πανέμορφες, ονειρεμένες στιγμές με εκείνη. Μα χάθηκαν και αυτές... πλέον το μόνο που είχε να δει μπροστά του ήταν τα ναρκωτικά να ρουφάνε το κορμί του στο θάνατο και ο

εθισμός ήταν μεγάλος. Ήθελε να βουτήξει μέσα στο σπίτι, να ανοίξει το συρτάρι, να ξεπεράσει κάθε του δειλία, να αντιμετωπίσει πάλι τα ίδια και να γευτεί την παραίσθηση της ηρωϊνης να τον κατακλύζει. Να ταξιδέψει σε ουρανούς καταγάλανους, να κολυμπήσει σε πανέμορφους ωκεανούς, να απολαύσει τη ζεστασιά του ήλιου σε μία χρυσαφένια ακρογιαλιά, να μυρίσει την ευωδία της φύσης μέσα σε ένα δάσος, καθώς ο ήλιος έδυε, βάφοντας κάθε δέντρο με κατακόκκινες και χρυσαφίες πινελιές.

Μπορούσε αυτήν την στιγμή να κλείσει τα μάτια του και να ονειρευτεί πως βρισκόταν κάπου αλλού. Ήθελε να τρέξει ανέμελος σε ένα ατελείωτο λιβάδι και να γελάει, να γελάσει μετά από τόσους μήνες... να νιώσει ελεύθερος και ανεξάρτητος από κάθε ταμπού της κοινωνίας, από όλα τα μαρτυρικά, θανάσιμα δεσμά που τον κρατούσαν στον κόσμο τούτο που δεν του προκαλούσε τίποτα άλλο παρά πόνο. Όμως, τα ναρκωτικά δεν ήταν έτσι. Ένωθε πάντα μια κατάσταση νιρβάνα να συρρικνώνει το σώμα του σε μια ευφάνταστη αίσθηση γαλήνης και ηρεμίας, μα τα αποτελέσματα στην πραγματικότητα ήταν τραγικά. Εθιζόταν, αποτραβιόταν από τους ανθρώπους, ήταν μόνος, γινόταν επικίνδυνος, πλησίαζε με κάθε του βήμα το θάνατο, τον ατιμωτικό και άθλιο θάνατο. Θα πέθαινε για τα ναρκωτικά... θα έχανε τη ζωή του για αυτές τις ουσίες που τον παρέσυραν στο θάνατο με χάρη και ομορφιά.

Δεν έπρεπε να γίνει αυτό. Όσο κι αν απεχθανόταν τον εαυτό του και την ζωή του, δεν έπρεπε να πεθάνει από τα ναρκωτικά. Τα ναρκωτικά έκοψαν κάθε νήμα επικοινωνίας με τον κόσμο, τον ξέκοψαν από το μοναδικό άνθρωπο που αγαπούσε, τον έκαναν πιο μοναχικό και άγριο, τον οδηγούσαν στο κατώφλι του Άδη.

Κοίταξε πίσω του το μικρό σπίτι να είναι καλυμμένο με χοντρά στρώματα χιονιού στην κορυφή της κατάλευκης πλαγιάς. Τα βουνά τριγύρω είχαν γίνει ένα με τον ουρανό – κατάλευκα και μελαγχολικά. Βρήκε τη λύση την οποία έψαχνε τόσο καιρό... την είχε βρει εδώ και κάποιες μέρες, αλλά, αν ήθελε να αποδείξει στον εαυτό του ότι δεν ήταν ποτέ του δειλός, ποτέ του ευάλωτος, αλλά είχε το θάρρος να κάνει ό,τι πιο λυτρωτικό μπορούσε, έπρεπε να κάνει αυτό που θα τον έσωνε. Τα μάτια του πλανήθηκαν για μια τελευταία φορά στο δάσος – πασπαλισμένο με νιφάδες

χιονιού – και στην παγωμένη λίμνη με το βαθύ γαλάζιο της χρώμα να έχει χαθεί κάτω από το σκληρό στρώμα πάγου.

Άρχισε να ακούει μια αλλόκοτη μελωδία που ηχούσε από την πλάση ολάκερη. Ποτέ του δεν άκουσε ομορφότερη μελωδία. Ένωσε να χαλαρώνει το μυαλό του, να σβήνει κάθε αρνητικό συναίσθημα από μέσα του. Είχε φτάσει στη στιγμή που τόσο πολύ επιθυμούσε.

Το χέρι του απλώθηκε στην τσέπη της ζακέτας του βαθειά μέσα και έκλεισε τα μάτια του μπροστά στο χιόνι που αντιπροσώπευε μια ζεστή μελαγχολία, αθωότητα και ανυπέρβλητη γαλήνη.

Τα μάτια του παγίδευσαν την όρασή του και ονειρεύτηκε πως βρισκόταν στη μέση ενός λιβαδιού με όλα τα λουλούδια που μπορούσε να βρει κανείς. Πέρα μακριά υπήρχε μόνο μία τεράστια κυανή λουρίδα θάλασσας και από πίσω του απλώνονταν στριφογυριστά δάση γεμάτα πρασινωπό φως που γινόταν ένα με τον χρυσαφή ουρανό.

Τα μάτια του κατάφεραν να δακρύνουν... από χαρά. Για πρώτη φορά μετά από αμέτρητες μέρες κατάφερε να χαμογελάσει στον εαυτό του και στη ζωή του. Μακάρι να ήταν αυτή η ζωή του! Να ζούσε εδώ αιώνια, να απολάμβανε χαρά και ευδαιμονία! Να ήταν αθάνατος και καθάριος από κάθε δυστυχία!

Από την τσέπη του έβγαλε το μικρό περίστροφο που είχε αγοράσει. Το κοιτούσε με γλυκύτητα και ηρεμία που καιρό είχε να νιώσει. Μία σφαίρα, μία βολή! Η λύτρωση έφτανε! Τα δάκρυά του έπεφταν πάνω στα μάγουλά του και έλουζαν την επιδερμίδα του δροσερά. Χαμογελούσε... ήταν έτοιμος να αγγίξει την αθανασία... τον παράδεισο!

Ένωσε το ψυχρό μέταλλο στον κρόταφο και το δάχτυλό του μπήκε μπροστά στη σκανδάλη. Μία σφαίρα, μία βολή! Μία τελευταία σκέψη, μία τελευταία αχτίδα ονείρου. Είδε εκείνη να τον κοιτάει με εκείνα τα ζωγραφιστά, ευτυχημένα μάτια. Για πρώτη φορά στη ζωή του κάθε αμαρτία γλίστρησε από μέσα του, το μίσος εξατμίστηκε, η δυστυχία νικήθηκε.

Μια σφαίρα, μια βολή. Το άγγιγμα στην ευδαιμονία απείχε απειροελάχιστα. Κοίταξε τριγύρω του το λιβάδι να αναδύει ερωτεύσιμες μυρωδιές, τη θάλασσα να αστράφτει με λαμπερά χρώματα πέρα μακριά...

Το δάχτυλό του ιδρώσε, καθώς τραβούσε τη σκανδάλη.

Το ουρλιαχτό του όπλου ήχησε πολύ μακριά μέσα του. Για κλάσματα μόνο του δευτερολέπτου, επανήλθε στην πραγματικότητα, κοιτάζοντας με γουρλωμένα γυάλινα μάτια το αίμα του να βάφει κόκκινο το αθώο χιόνι. Η αναπνοή του χάθηκε... όμως δε χρειαζόταν πλέον οξυγόνο, για να ζήσει. Ένα λευκό φως τον τύλιξε και ένα χέρι απλώθηκε μπροστά του έτοιμο να τον αδράξει και να τον λυτρώσει μια για πάντα.

Κρατήθηκε από αυτό γεμάτος χαρά. Δεν είχε πλέον αίματα στο κρανίο του... ήταν καθαρός, χαμογελαστός και χαρούμενος. Πίσω από την κατάλευκη ομίχλη του φωτός φάνηκε ένα απέραντο λιβάδι με βαθυπράσινα δάση να το κυκλώνουν και η ακρογιαλιά της απέραντης θάλασσας να λαμπυρίζει χρυσαφένια κάτω από τον ήλιο. Ήταν έτοιμος να ζήσει αυτό που τόσο πολύ επιθυμούσε... ήταν έτοιμος να τρέξει και να νιώσει την πραγματική γαλήνη. Ήταν έτοιμος να αγγίξει το Θεό... να φτάσει στον Παράδεισο... να αγκαλιάσει την καρδιά του... **και επιτέλους να λυτρωθεί!**